49e jaar. — Nr 39. Zaterdag 12 April 1902.

Men schrijft in te **Tongeren** bij M. COLLEE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *Postrijder* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, **Groote Markt, te Tongeren.**

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :
Drie maal per week **6** franks per jaar.
Twee » » **5** »
Een » » **4** »
Een blad afzonderlijk **10** centiemen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen **25** cent^mes per drukregel.
Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad: **1** fr. den drukregel.

TONGEREN, DEN 12 APRIL 1902.

VAN ALLES WAT.

Wat zijn de liberalen?

Spreek zelf, liberalen, en doet ons uwe mannen kennen.

De *National*, een liberaal blad, sprak als volgt in een nummer van October 1883:

« Die kluchtspelers vergeten dat voor » menigeen onder hen, het liberalismus « niets anders is dan een middel om zich een « overvloedig inkomen te verschaffen, ten » koste van 's lands geldwezen.

» Budjettwagers, dat zijn ze! »

De liberale regeering staat voor den eersten keer door een liberaal blad gebrandmerkt!

Menschen, gij zijt verwittigd.

Het liberalismus is niets anders dan een middel voor de liberalen om uwe centen in hunne zakken te doen dansen.

* *

Wat zou eene liberale regeering kosten?

Spreek, liberale *Chronique*, en doe ons uw volkje kennen:

« De liberale partij heeft in evenredigheid » zooveel gekost aan 't land, als de inval » der Pruisen aan Frankijk gekost heeft met » zijne 5 milliards. »

Dat bloedig en echt verwijtsel schreef de *Chronique* op 14 Juni 1884.

Zijn de geldverkwistingen, die de liberalen in korte jaren ten grave sleepten.

* *

Wat zijn die mannen nog?

Is de liberale *Gazette*, die hun portret naar het leven tekende in Juni 1893.

« Wij mogen dat onder malkander wel » seggen: de beminnelijke en vriendelijke » mannen zijn niet zeer talrijk in de liberale » partij. De meesten, als zij iets zijn, worden doorstokken. Men weet niet hoe ze » vastgrijpen! »

Vrienden, verheft uwe glazen en drinkt op de gezondheid van den liberalen doornstruik!

* *

TEGEN MOTTEN. — Motten kunnen alleen verdreven worden door voortdurend kloppen en borstelen; minstens eenmaal in de 14 dagen. Zware berooking met tabak, lavendelbloesem, zwarte peper, kamfer, gedroogde heneptakengels en sterke reuken worden voort als motwerend aanbevolen.

In het voorjaar klopt men het wintergoed ferm uit, wikkelt de kleeren daarna in linnen doeken van een der zooeven genoemde middelen voorzien en legt ze liefst bij ander linnengoed. Drie tot viermaals 's jaars legt men bij het goed een doekje met terpentijn bevochtigd en stelt dit nu en dan eens flink bloed aan de lucht, tocht of wind.

* *

EEN GOEDE MAATREGEL. — M. Van der Bruggen, minister van landbouw, heeft aan de gemeentebesturen en openbare instellingen, die bosschen bezitten, een omzendbrief gestuurd over de toelating, aan de armen verleend van het dor hout in die bosschen te rapen. Op sommige plaatsen wordt het toegelaten de dorre takken van de boomen te doen vallen bij middel van eenen haak en een snoelmes. De minister is van gedacht dat die toelating zou mogen verleend worden voor al de bosschen der openbare besturen, mits goedkeuring der bestendige Deputatie.

* *

DE REGENBOOG. — De oudste verklaring van den regenboog luidt, dat hij een slang is, die haar de aarde buigt, om haar dorst te lesschen. Moeders verborgen hare kinderen; wieden veelkleurigen boog aan den hemel ontdekte, wendde het oog af, want de slang werd gevaarlijk geacht. Zoo dacht men in de grijze oudheid en wellicht heeft de vereering der slang daarin haren oorsprong.

De oude Duitschers, wanneer het licht des Evangelies over hen was opgegaan, gaven eene andere verklaring van dit verschijnsel aan het uitspansel. Zij noemden den regenboog eene brug, die van de aarde ten hemel voerde. Voor de goeden die er heen gingen, was de brug vast en veilig; zij bereikten daarover heen het oord van eeuwige vreugde en ongestoord genot. Voor de boozen bleek de brug bedrieglijk. Zij kwamen tot op het midden, maar dan verloren zij plotselings den bodem onder hunne voeten; de boog loste zich op de wolken, en de boozen storten neer in de zee.

Als de regenboog niet meer te zien zou zijn, meenden zij dat het einde der wereld nabij was.

De Grieken hielden den regenboog voor eene godin « Iris, » de bode der goden, die « Jupiters » bevolen volbracht. Voor het volk Gods daarentegen, voor het uitverkoren Israël, was de regenboog geen God, maar een teeken van God, een verbondteeken. « Mijnen boog heb ik gegeven in de wolken; die zal zijn tot een teeken des verbonds tusschen Mij en de aarde. »

MENSCHENHANDEL.

Wat al schrikkelijks, wat al akelig ligt in dit woord opgesloten!.. Menschenhandel!.. Het is toch waar, groote God! dat dit schandelijk handeldrijven, welk om wrake schreeuwt, nog voortduurt, nog bestaat!... Menschen die elkaar jacht maken! Redelijke schepselen Gods die elkaar aangrijpen, ter markt geleiden, niet blozen de hoedanigheid der waar te doen uitschijnen, ze voor eenen spotprijs aan den man brengen, hoe ijselijk!.. En dan mannen aan hun huishouden ontrukken; vrouwen van hunne kinderen losscheuren; de oude lieden in ellende en armoede laten vergaan; dorpen verwoesten, gansche streken vernielen, en dit alles om hunne winst en overheerschingzucht te voldoen. Dit alles om een handvol goods!

Hij bestaat, ja, die schandelijke handel en beluas! hij duurt sinds eeuwen. Onze ramptalige natuurgenooten liggen onder dezen geesel gebukt, en wie weet, wanneer zij vrij het hoofd zullen mogen verheffen en voor hunne medemenschen niet meer zullen hoeven te schrikken!

De drie bijzonderste streken, waar de menschenjacht wel degelijk ingericht is, zijn: de Soudangewesten, Opper-Egypte en Midden-Afrika.

In de Soudangewesten zijn het de koningen en de opperhoofden der verschillende staten zelven, die deze strooptochten inrichten. Zij maers zijn volgelingen van Mahomet en tegen de heidenen is het hun toegelaten om alles te ondernemen.

Ook vallen zij op de ongelukkige negerdorpen, dooden of verjagen al wat oud en onbruikelijk is, vangen de vrouwen, kneelen de mannen, rukken ze van elkaar, houden er tot hunnen dienst en verkoopen de overigen aan de trafieren, die ze eenige honderden uren verder aan andere menschenheulen overleveren.

Verschillige stammen maken bestaan in die landen. De bijzonderste is die van Kuba, hoofdstad van Boréao. Wekelijks wordt die gebouden en niet min dan 5000 tot 6000 slaven worden daar telkens te koop geboden. Een jongeling kost 90 tot 100 fr.; een jong meisje het dubbel en een grijsaard, eene moeder of een kind den spotprijs van 10 tot 40 frank.

Daar ziet men oud, jong, schoon en leelijk ten oongesteld als het vee op onze markten. Ongedekt, staan zij daar, die ongelukkigen, en wachten het oogenblik af, dat zich een kooper aanbiedt. Deze nadert, opent hunnen mond, onderzoekt de tanden, slaat op de borst om zich te overtuigen of de longen goed zijn, duwt op de schouders, stoot op de beenen, en eindelijk wordt de koop toegeslagen. Nevens den rampzalige bevindt zich soms zijne vrouw, zijn kind, — hij wordt weggerukt; hij moet henen, honderde uren wijd, terwijl zijne vrouw en zijn kroost eene andere richting nemen!

Krampachtig houden de ongelukkigen soms aan elkander gesloten; de man wil de echtgenoote beschermen; de vrouw prangt heur kind in hare armen; het ongelukkig schepseltje kleeft aan zijne moeder, het schreeuwt om hulp, om bescherming; maar alles is vruchteloos!... Een onmenschelijke beul nadert, hij rukt ze van elkaar; hij duwt ze verder en verder; met verwilderde blikken tracht de arme neger zijne geliefden nog zoo lang mogelijk in het oog te houden!

Maar daar ontsnappen zij hem!... Hij ziet ze niet meer!... En 't is voor eeuwig!... voor eeuwig!...

Vaartwel, echtgenoote en kinderen! vaartwel, huis en haard!... Vaartwel, mijn vaderland, vaartwel!...

Wanneer toch zullen de Europeesche Mogendheden er eens ernstig aan denken die schandige menschenjacht te beletten!

Provincie Limburg.

BETOOGING

Slegers, de Borman en Gielen,

Een comiteit komt zich te vormen, onder voorzitterschap van den heer de Trooz, minister van Binnenlandsche Zaken en Openbaar onderwijs, ten einde voor de maand Juli e. k., eene betooging te richten ter eere der heeren Slegers, Voorzitter van den Provincieraad, Ridder C de Borman en Gielen, welke sedert meer dan een vierde eeuw deel maken der Bestendige Afvaardiging van den Provincieraad van Limburg.

Van nu af reeds heeft het Comiteit de bijtreding van tal der aanzienlijkste en meest invloedhebbende personen uit de provincie ontvangen voor het feestmaal dat ter eere der jubilarissen zal gehouden en het kunstwerk dat hun aangeboden zal worden.

Zij die verlangen aan de daartoe geopende inschrijving deel te nemen worden verzocht zich te wenden tot den schrijver van het Comiteit, den heer advokaat Florent Deploige, provincieraadslid te Tongeren.

* *

Gedurende dit lange tijdperk van meer dan een vierde eeuw, hebben de drie achtbare jubilarissen niet opgehouden voor onze diesbare provincie een verlichten iever en eene grenzeloze zelfopoffering aan den dag te leggen, welk hun de achting en het vertrouwen hunner kiezers en hunner medeleden van den Provincieraad verworven hebben.

Ten einde hun een blijvend bewijs hunner vriendschap en toegenegendheid te geven, hebben de Provincieraadsleden van Limburg besloten eene betooging ter eere der jubilarissen in te richten en hen bij die gelegenheid een kunstwerk aan te bieden.

Het overhandigen van dit kunststuk zal gevolgd worden van een feestmaal en zal op een later te bepalen dag der maand Juli plaats hebben.

Bij deze betooging kunnen zich aansluiten al degenen welke de uitmuntende diensten, door de HH. Slegers, Ridder de Borman en Gielen aan de provincie bewezen, weten te schatten.

HET UITVOEREND COMITEIT:

De Schrijver, F. DEPLOIGE. *De Voorzitter,* O. VAN HAMONT.

VOORWAARDEN DER INSCHRIJVING.

Het bedrag der inschrijving is vastgesteld op eene voor iedereen gelijke som van 5 fr. voor het kunstwerk, en van 5 fr. voor het feestmaal, den wijn niet inbegrepen.

Men kan inschrijven 't zij voor 5 fr. voor het kunstwerk alleen, 't zij voor 10 fr. voor het kunstwerk en het feestmaal.

Inschrijvingen voor het feestmaal alleen worden niet aangenomen.

Het beloop der inschrijvingen zal met postkwijting geïnd worden.

De inschrijvers zullen nadehand ingelicht worden over den datum der betooging.

EEREKOMITEIT.

VOORZITTER: de H. de Trooz, Minister van Binnenlandsche Zaken en Openbaar Onderwijs.

ONDERVOORZITTER: de HH. Ridder H. Pitteurs Hiegaerts, Gouverneur van Limburg.

LEDEN: de HH. Graaf de Grünne, Senator. — Baron Wethnall, id. — Graaf de Renesse, id. — Keesen, id. — Meyers, id. — Helleputte, Volksvertegenwoordiger. — Ridder de Corswarem, id. — Desmaisières, id. — Graaf de Theux, id. — Cartuyvels, id. — Gielen, id. — Dr Willems, bestendige afgevaardigde, de Matthys, Provincieraadslid.

UITVOEREND COMITEIT.

VOORZITTER: de H. Van Hamont, ondervoorzitter van den Provincieraad en lid voor het kanton Hasselt-de-Stad.

ONDERVOORZITTERS: de HH. Crooneuberghs, provincieraadslid voor het kanton Hasselt, Coart, Justin, provincieraadslid voor het kanton Tongeren.

LEDEN: de HH. de Creeft, Hubert, bestendige afgevaardigde, provincieraadslid voor het kanton St-Truiden. — Moors, Charles, bestendige afgevaardigde, provincieraadslid voor het kanton Maeseyck. — de Caritat de Peruzzis Eugène, secretaris en lid van den provincieraad voor het kanton Mechelen-aan-Maas. — Bon de Villenfagne de Vogelsanck, secretaris van den Provincieraad en lid voor het kanton Beeringen. — Van Roekryck, Constant, provincieraadslid voor het kanton Bilzen. — Leroy, Constant, provincieraadslid voor het kanton Bree. — Byroet, Jacques, provincieraadslid voor het kanton Bree. — Coelen, Joseph, provincieraadslid voor het kanton Achel. — Verjans, Joseph, provincieraadslid voor het kanton Sichen-Sussen Bolré. — Roelands, Armand, provinciale griffier.

SCHATEVEN zijn de H. Deploige, Florent, provincieraadslid voor het kanton Borgloon.

SCHATBEWAARDER: de H. Colis, Henri, afdeelingsoverste aan het provinciebestuur.

Tram

TONGEREN-CORTESSEM

Wij zijn gelukkig aan onze lezers te kunnen melden dat de aanbesteding der werken van de lijn weldra plaats zal hebben.

M. de Bestuurder der Algemeene Maatschappij der Buurtspoorwegen komt aan onze achtbare volksvertegenwoordigers te laten weten, dat indien de aanbesteding eenen korten tijd uitgesteld geweest is, dit te wijten was aan eene verandering toegebracht aan het ontwerp, in de omstreken van Tongeren.

Thans is alles in orde, en de aanbesteding zal op het einde der maand kunnen aangekondigd worden. Zij zal einde Mei plaats hebben.

Binnen kort dus zullen de onverpoosde pogingen door onze achtbare volksvertegenwoordigers aangewend tot het bekomen dezer lijn, met den schoonsten uitslag bekroond worden.

Eer aan hen!

Socialistische betooging

TE TONGEREN.

Verleden zondag had te Tongeren eene socialistische betooging plaats, ter gelegenheid der inhuldiging der roode vlag van de voorgezegde socialisten vereeniging onzer stad.

Tot nu toe was onze stad bevrijd gebleven van dergelijke betoogingen, de roode vlag was er onbekend en het geest aanklevers van het socialisme onbeduidend. Geen verwondering dus, dat er verleden zondag eene talrijke menigte nieuwsgierigen te been was om dien stoet te zien voorbij trekken.

Haasten wij ons te zeggen dat nooit ellendiger stoet onze straten doorkruiste. Deze was samengesteld uit 3 à 400 personen, die, op een 15 tal uitzonderingen, alles vreemd aan de stad waren. Talrijke roode vlaggen en opschriften betreffende het Algemeen Stemrecht werden er gedragen, terwijl de *Marseillaise*, de *Carmagnole* en andere revolutionaire liederen gezongen werden.

De manifestanten waren teruggestooten door hunne uitdagende kreten en houding ten opzichte van onze Katholieke bevolking. Onophoud-lijk werd er geroepen: *Leve het Algemeen Stemrecht! Leve de Revolutie! Weg met Leopold!* enz. Verscheiden dronken kerels zongen op spottende wijze het *Ave Maria*, maar het was vooral de kreet van *A bas la calotte!* die al de andere kreten overheerschte.

Aan het Hospitaal, aan het klooster der EE PP. Minderbroeders en het Pensionnaat der Damen Benedictijnen, gestichten die op den doortocht van den stoet gelegen waren, werd hevig gefloten en gejouwd.

Met fierheid mogen wij zeggen, dat onze vreedzame en ordelievende bevolking, met eene misprijzende onverschillighéid deze opgebitste en uitdagende menigte heeft zien voorbij trekken.

Na de manifestatie had eene meeting plaats waar, volgens gewoonte, hevig werd uitgevaren tegen de kapitalisten, het meervoudig stemrecht, enz. enz.

Verscheidene onzer achtbaarste medeburgers waren het mikpunt van de beleedigingen der socialisten; vooral het zied van een Priesterkleed was voldoende om hunnen haat en razernij ten top te doen stijgen. Zoo werden, onder andere, onze eerbiedwaardige Heer Deken, bemind door iedereen Tongenaar, en de Eerw. Heer Lemmens, de geachte bestierder van het O. L. V. College, door eene groep manifestanten beleedigd en uitgejouwd. Een jonge priester, die verleden week zijne eerste H. Mis opdroeg, werd inzelfdeler op de laagste kreten en beleedigingen onthaald.

Buiten deze gevallen, zijn er geene merkwaardige incidenten aan te stippen, dank vooral aan de deftige houding onzer Katholieke bevolking, en is de macht statie van verleden zondag, sedert eenige dagen reeds met groot gerucht door de roode dagbladen aangekondigd, een kolossale fiasco geweest, eerder nadeelig voor de zaak van het Algemeen Stemrecht.

Onze medeburgers hebben getoond dat zij medelijden hadden met deze opgebitste en verdwaalde menigte; zij hebben vooral getoond dat zij niet rijp zijn voor de socialistische leerstelsels, maar dat zij willen getrouw blijven aan hun verleden, aan hunne Godsdienstige overleveringen en aan onze Nationale instelling.

Bloedige onlusten te Brussel.

VERSCHEIDENE POLICIE-AGENTEN DOODELIJK GEWOND — DE POLICIE MET REVOLVERS AANGEVALLEN — WONINGEN TOTAAL VERWOEST.

Gebeurtenissen eener uitzonderlijke ernstigheid zijn woensdag avond door de socialistische woelmakers uitgelokt.

Wij laten eerhier de volledige beschrijving van volgen:

IN HET « MAISON DU PEUPLE. »

Om 8 ure was het *Maison du Peuple* bomvol, meest jongelingen van 18 tot 25 jaar.

Een half uur nadien nemen drie redenaars het woord om de aanhangers van A. S. aan te zetten, hunnen plicht te doen en niet te wijken voor de chargen der policie.

Na die redevoeringen verlaten de aanwezigen het lokaal onder het zingen der *Carmagnole* en een stoet van circa 1500 man wordt gevormd met verscheidene roode vlagskens en klaroenblazers vooruit.

Voor het Stadhuis schreeuwden zij: Herziening! Herziening! Onmiddellijk sloten in de buurt van het Stadhuis de magazijnen hunne blinden neer, zoo goed kent men dat gespuis.

Aan de rue Grétry gekomen, loopt de bende plots naar de bureelen van de *XXe Siècle* waar in minder dan een omzien al de ruiten in stukken vliegen en de deur ingeslagen wordt.

* *

Bij het flauwe licht van eene slingerende lamp, zagen de beide mannen elkaar aan.

Davenire's bogen hadden een buitengewonen glans; zij gloeiden als vuur uit zijn wit gezicht. Zijne kolossale gestalte trilde. Toen Shannon binnentrad, nam de groote, bleeke kerel juist eene flesch van zijne lippen.

— Geef mij ook een slok, als er nog wat is, fluisterde Shannon.

— Hier, zegde Davenire, naar zijne zijde wijzende. Hij wilde zijnen arm niet uitsteken, om Shannon niet te laten zien hoe zijne hand beefde.

De ander nam de flesch en spoelde een mondvol naar binnen.

— Ik heb mijn deel gedaan, zegde hij. Ik heb den heelen boel naar voren gekregen... En hoe is het hier gegaan?

— O, mijn God! mompelde Davenire.

— Wilt gij zeggen, dat...

— Neen, neen... Ik wil niets zeggen... het is gebeurd!

Shannon huiverde, en vroeg toen, met geveinsde luchtigheid: Zoo? En is het vlug in zijn werk gegaan?

— Caldwell is een ondier! luidde hekantwoord. Al wat bij in dezen aard onder handen neemt, wordt vlug genoeg gedaan!

Shannon kwam nader, bracht zijnen mond aan Davenire's oor en fluisterde:

— Er moet nu geen tijdverlies meer zijn. Als Trollope niet wil! dan moeten de anderen opstaan en het doen... Fataal, dat er nu toch zoo iets moest tusschenkomen... geheel tegen de afspraak, zooals ge weet! Maar, wie kan er tegen onvoorziene omstandigheden!

— Arm meisje! kreunde Davenire, bevend en prevelend, met het oor naar het openstaande vensterke.

— Als wij gepakt moeten worden, dan komt er hangen van, hernam Shannon. Wanneer zal het nu zijn?

— Morgen nacht, zegde Davenire. Of wel overmorgen, liet hij er op volgen, naar een reusachtig zilveren horlogie ziende dat aan eenen zilveren ketting naast de kamp hing. Maar pak dus uw matten en trek op!

Zonder een woord nog gierd Shannon, als een spookzel uit Davenire's huis in zijne gieene.

x.

Het morgendlicht vond kapitein Benson slapende in zijne hut, en stuurman Matthews op wacht.

De eerste van de passagiers, die op het dek verscheen, was M. Storr. Het was nog heel vroeg. De kleine man ging met den stuurman een praatje houden, en na eene korte gedachtenwisseling over het weer en vaart, zegde hij:

— Ik heb benauwd gedroomd. En wat nog vreemder is, mijne vrouw beweert dat ook zij eene soort van nachtmerrie heeft gehad.

— Hoe gaat het met Miss Holroyd? vroeg de opperstuurman.

— Ik weet het niet. Als bare hut naast de onze was, en zij had van nacht geijld en spektakel gemaakt, dan zou ik mij onze onrustige droomen wel kunnen verklaren. Maar door drie of vier bulschotten heen kan men toch niets hooren. Ik kan niet anders denken, dan dat er van nacht iets moet gebeurd zijn waardoor mijne vrouw en ik zoo benauwd en rusteloos hebben geslapen.

— Het is zeker vreemd, meende Matthews, dat gij beide zoo benauwd hebt gedroomd.

De kleine man kwam heel dicht bij den stuurman staan, zag eens goed rond, of niemand hem kon hooren, en riep toen, werkelijk zeer angstig en gejaagd:

— Stuurman, ik wil wel bekennen, er is in die tien heeren iets, wat mij en mijne vrouw niet bevalt. Die plundering van de wapenkist was niet in den haak. Voor eene grap kan ik haar moeilijk verklaren, en als het geen grap was dan was de zaak heelemaal kelijk. Waar zijn die wapens gebleven? Wie zijn de schuldigen? En wat hadden ze er mee voor?

— Er is niets aan te doen, mijnheer, dan een oog in het zeil te houden, antwoordde de stuurman op zachten, voorzichtigen toon.

— Dus ge hebt ook zelf vermoedens?

— De voorzichtige stuurman antwoordde met een schouderophalen.

— Waar kunnen zij die dingen verstopt hebben? riep de verkoopmeester. Musketten en zware ruiterpistolen zijn niet zoo gemakkelijk te verbergen. Ik kan ook niet ontkennen dat die tien heeren gewapend zijn... Hoe denkt de kapitein er toch over?

— Wat kan hij doen? Wat zoudt gij hem raden? vroeg Matthews.

M. Storr stond verlegen.

— Ja, ja, zegde hij, ik begrijp heel goed wat een lastig parket het voor een gezagvoerder is. Hij kan het niet in boeien slaan op een blot vermoeden. Zij zouden zware schadeloosstelling eischen en het schandaal zou den kapitein en de reeders duur te staan komen. Maar toch, ik kan niet anders denken, of zij voeren met hun tienen iets in hun schild, en geen enkelen nachtga ik slapen zonder...

Zijn hoofd omdraaiende, zag hij kapitein Trollope den trap opkomen.

— Ja, ja, zegde hij, zijne stem verheffende, een frissche morgend, stuurman! Maar wij moeten meer wind krijgen, als wij ooit om Kaap Hoorn heen willen!

Ten half acht waren er aan de ontbijttafel drie stoelen leeg. De kapitein, die weer buitengewoon strak en ernstig was, miste rechts de zware gestalte van Mark Davenire. Doch Walter Shannon was op zijne plaats, en tegenover hem zat Caldwell, zwarter en grimmiger dan ooit. Stuurman Matthews kwam frisch gewasschen en gekamd uit zijne hut, nam plaats en beantwoordde de knikjes van de heeren een voor een met eene ernstige buiging.

— Waar is M. Davenire? vroeg hij aan Trollope.

— Ik hoor van Johnson dat hij niet heel frisch is, luidde het antwoord.

— Hij heeft mij toch niet laten roepen, zegde de dokter.

Trollope begon te eten, alsof de zaak hem verder niet raakte.

— Ik hoop dat uwe dochter van morgen wat beter is, mevrouw, zegde de kapitein tot mevrouw Holroyd.

— O ja, veel beter, dank u. Maar de dokter vindt het raadzaam dat zij tot vanmiddag nog te bed blijft, antwoordde de oude dame.

— Heeft iemand van nacht ook een soort van huilen gehoord? vroeg M. Dent. Mijne vrouw kon niet slapen van de hitte, en toen ik het raamke opende, hoorde ik van den zeekant een wonderlijk, allerakelijst geluid.

De kapitein zag strak voor zich en zegde niets.

— Hebt gij het gehoord? vroeg mevrouw Storr aan mevrouw Dent.

— Neen. Misschien was ik toen juist wat ingesluimerd.

(Wordt voortgezet.)

EERSTE BOTSING. — TWEE AGENTEN GEWOND.

Om half tien komen de woelmakers voorbij het klooster der « Dames de Marie. » Wat deze brave vrouwen wel mogen misdaan hebben aan 't roode gespuis weet niemand, in alle geval onder den roep van « A bas la calotte » vliegen de ruiten in.

De agent Hebbrechts, door eenen steen aan het hoofd getroffen, valt bedeesd in zijn bloed neer. De agent Van Couwenbergh is gewond aan de hand.

TWEEDE BOTSING. — REVOLVERSCHOTEN.

EEN AGENT DOODELIJK, TWEE ERG GEWOND. — RUITEN ALLERWEGE VERNIELD. — HERBERG VERWOEST EN IN BRAND GESTOKEN.

De schreiers zijn nu nog 500 man sterk.

Overal op hunnen doortocht vernielen zij ruiten en lantaarns. Zij zakken af naar de Liedsplaats, waar drie ongelukkige agenten van Schaarbeek, Hoffeld, Berlandt en Roos, de wacht hebben.

Gehoorzaam aan het consigne, willen zij hen den weg afsnijden, doch worden op eenen hagel van steenen onthaald.

Zij trekken daarop hunne revolvers, maar de meeste socialisten halen ook revolvers voor den dag.

Een vreselijk gevecht volgt. De agent Hoffeld wordt door 2 kogels getroffen; een in de richting van het hart en de andere in de wang en komt uit langs het oog. De ongelukkige valt doodelijk gewond neer, terwijl de twee anderen om hun leven te redden, vluchten.

En, terwijl nu een deel der bandieten de armen Hoffeld, met steenen en stokken verder afmaken, vervolgen de andere Berlandt en Roos.

Deze laatste weet te ontkomen in de Brabandstraat, doch Berlandt, aan den schouder gewond, opgejaagd als een wild dier, vlucht binnen in de herberg van marie Van Dromme.

Deze vallen nu het huis aan, waarvan onmiddellijk de vitrien verbrijzeld was. Doch de agent, maat Van Dromme en drie aanwezigen hadden nog den tijd zich in den kelder te verbergen. De socialisten doorzoechten heel het huis, doch konden hem niet vinden.

Woedend, omdat hun slachtoffer hen ontsnapte, verbrijzelden de socialisten nu heel het lokaal en zierpen de lamp in stukken, zoodat de verbrijzelde meubelen in brand geraakten. Het vuur nam weldra zulke uitbreiding, dat de huilende troep de vlucht nam naar de Noordstatie.

De geburen gelukten erin, het vuur te blusschen, waarop men onder de leiding van Berlandt, ging rooken naar den armen Hoffeld.

Men vond hem, stervende, in eene goot liggen. De lelijke schurken hadden hem het hoofd letterlijk in stukken gestampt. Hij wierd in eene woning binnen gedragen, waar twee geneesheeren hem de eerste zorgen toedienden

BOTSING AAN DE NOORDSTATIE. — NOG POLICIEMANNEN GEWOND. — REVOLVERSCHOTEN

Aan de Noordstatie vallen zij opnieuw met revolvers de policie aan; en, voor de policie chargeeren kon, chargeeren zij zelf. De policieofficier Govers wordt door eenen steen in den buik zwaar gewond. Op dit oogenblik kwamen 20 gendarmen te paard, na den moord op Hoffeld, aangerend, en joegen het roode gespuis uiteen, de inspecteur Baudry en de agent Heck waren zwaar gewond aan het hoofd.

Twee socialisten werden ontwapend en aangehouden toen zij gebruik wilden maken van hunne revolvers, alsook een 20-jarige socialist die onder het licht der lantaarn, zijnen revolver bradde.

Het parket is naar het gasthuis à la Bon Pasteur gegaan, om den ongelukkigen Hoffeld te ondervragen, die, ondanks zijnen toestand, alle inlichtingen heeft kunnen geven. Men vreest voor zijn leven.

* *

IN 'T WALENLAND.

TE LA LOUVIÈRE.

Dynamiet aan eene pastorij.
Revolverschoten gelost op pastoors.
Huizen gesteenigd.

Eene dynamietbom is woensdag nacht rond 1 uur ontploft bij den eerwerden heer Nestor Rouez, pastoor van Haine-Saint-Paul (dorp).

Het woonhuis ligt achter eene voorplaats van 6 meters diepte. Het ontploffingstuig werd geworpen op omtrent 2 1/2 meters van het huis. Het bestond uit een stuk ijzeren buis, met dynamiet gevuld.

De gendarmerie doet opzoekingen, doch men weet niet, wien te verdenken.

Kerels die van de meeting te La Louvière kwamen, hebben voor de pastorij van La Croyière revolverschoten gelost in de ruiten van het huis, bewoond door den eerw. heer Mabert.

ACHTTIEN

KISTEN GOUD

ZEEROMAN.

11de VERVOLG.

Het volk is hier erg vrijpostig, verklaarde Shannon, zich omdraaiende.

— Kom met, meneer, komt meer naar achter! riep Poole, hem bij den arm vattende. Sta hier de menschen niet langer te tegen. In elken riem steekt hier een mes. Ik zou voor de gevolgen niet kunnen instaan!

— Best, jongens, jaja! Ik zal heb wel goed met u maken. Verd...., als ik nog weet waar ik ben!.... en M. Shannon geeuwde, rekte zich en staarde rond, met een meesterlijk vertoon van verwarrdheid en verbijstering. Daarna volgde hij met dralende schreden den stuurman naar achter, tekenen nog trachtende den jongeling met verwarde vragen staande te houden.

— Daar is de kapitein zelf, riep Poole; en tegelijkertijd schreeuwde de kleine figuur van Bertow boven aan den trap:

— Waar zit de stuurman van de wacht? En wie is die persoon in het wit daar? — Hoe komt het dat er niemand hier op post is?

De ongelukkige jonge stuurman klom den trap op, gevolgd door Shannon, voor wien ook de gezagvoerder, als hadde hij een spook gezien, even terugdeinsde.

— Het is M. Shannon, kapitein, begon stuurman Poole. Hij was hem op het uiterste van de kluifhout, waar hij akelige gillen zat uit te stooten, zoodat ik, denkende dat er eene boot of een vlot onder den boeg was, en van het volk geen antwoord krijgende, naar voor ben geloopen om te zien.

— Het schip, mijnheer, was aan uwe zorg toevertrouwd, bulderde de gezagvoerder. Gebiedt het recht niet om het achterdek te verlaten!... Op het kluifhout? Wat deed ge daar, M. Shannon? Wat beteekende dat?

— O, kapitein, ik sta nu weer op mijn beenen, antwoordde Shannon grinnikend. Ik hoop dat ik den tweeden stuurman niet te moeilijk heb en bedolpen. Het was zijne schuld niet. Ik wandel in mijn slaap. Hebt ge daar wel eens meer van gehoord? Eene akelige ziekte, dat somnambulism! Het heeft waarachtig maar een haar gescheeld, of ik was overboord gesukkeld!

— Wat, mijnheer? riep de zijdige kleine schipper. Zoudt gij mij willen wijsmaken, dat gij uit uw bed naar het kluifhout zijt gegaan met uwe oogen toe.

— Met mijne oogen open, kapitein. De slaapwandelaar houdt zijne oogen open, zonder te zien. Dat is juist het merkweerdigste.

— Roep den dokter, stuurman! gelastte de kapitein, en Poole liep heen.

— Waarom den dokter in zijn slaap te storen? zegde Shannon, terwijl hij de kajuitstrap aanderde en eenen arendsblik daar beneden werp. Geloft ge mij niet, kapitein? Het is toch de zuivere waarheid. Als klein kind al heb ik dat gehad, zoo nu en dan, en menigmaal heeft het niet veel gescheeld of ik had er het leven bij ingeschoten.

De schipper deed eene schreede achterwaarts... Was de man krankzinnig?

— Gij hebt slaperig volk op den uitkijk, kapitein, voer Shannon voort. Hoe komt het dat geen mensch mij heeft tegengehouden, toen ik daar langs den boegspriet wou? Als hier altoos zoo goed wordt uitgezien, dan is men niet erg veilig aan boord van de *Queen*. Ik denk dat de andere passagiers mijn avontuur niet zeer stichtelijk zullen vinden!

Daar kwamen eindelijk de dokter en de stuurman opdagen.

— Hier is een heer, dokter, zoo viel de gezagvoerder uit, die beweert dat hij in zijnen slaap van zijn bed naar het kluifhout gewandeld is, waar hij heeft zitten huilen en gillen, zoodat de tweede stuurman er door werd gebracht tot eene ernstige plichtsverzaking, door van zijn post naar het voorschip te loopen in plaats van mij te roepen... Wat dunkt u daarvan, dokter?

— Hm hm! Zoo zoo, mompelde de esculaap, een geval van slaapwandelen. Ja, dat doet zich wel voor. Mijnheer Shannon, gij zijt er ditmaal goed afgekomen!

— Maar moeten wij het gelooven? riep kapitein Benson.

— Ik zou u raden mij niet met nutteloze beleedigingen te tergen, zegde Shannon, zich hoog en breed oprichtende. Dit is de tweede maal, dat gij mij voor een leugenaar uitmaakt, kapitein Benson!

— Geen wonder, bulkte de schipper. Mijne wapenkist is geplunderd — en ik kan niet ontdekken door wie. Er is iets niet pluis op dit schip!... Wat hadt gij in het holle van den nacht daar op dat kluifhout te zitten huilen en gillen?

— Verklaar toch met een enkel woord, dokter, dat ik een somnambulist ben. Hebt gij geen boek daarover? — Neen? — Maar uit uwe eigen ervaring zult ge toch den kapitein wel van het bestaan van zoo iets kunnen overtuigen?

Hierop draaide M. Shannon zich om en zakte de trap af naar de kajuit, waar alles in diepe rust lag. Trollope had het mis gehad met zijne verwachting dat de dokter den ganschen nacht met miss Holroyd zoo bezig zijn. De jonge dame sliep reeds een uur zoo zacht als eene roos, en hare moeder zat te dutten aan hare zij.

Geruisloos sloop M. Shannon op zijne bloote voeten voort, en toen hij onder de kajuitstrap kwam, bleef hij staan om te hooren wat de dokter zegde tot den kapitein. De geleerde man verklaarde geen oogenblik te twijfelen of M. Shannon was inderdaad aan het slaapwandelen geweest. Wie toch zou er voor de grap tot de aardigheid uit zijn bed kruipen, om half naakt op het kluifhout te gaan zitten rijden? Het was duizendmaal wonder dat de man, toen hij ontwaakte, niet gevallen was.

Shannon hoorde den kapitein nog een achterdochtig gebrom uitstooten; vervolgens werden de stemmen onhoorbaar, waarop M. Shannon aan Davenire's hut klopte en naar binnen ging.

Mark Davenire zat rechtop in de kooi; zijne geweldige beenen bengelden over den rand van de lange bedoptrek, en zijn zwaar lichaam leunde dagenschuwende tenuilen.

Bij het flauwe licht van eene slingerende lamp, zagen de beide mannen elkaar aan.

Davenire's bogen hadden een buitengewonen glans; zij gloeiden als vuur uit zijn wit gezicht. Zijne kolossale gestalte trilde. Toen Shannon binnentrad, nam de groote, bleeke kerel juist eene flesch van zijne lippen.

— Geef mij ook een slok, als er nog wat is, fluisterde Shannon.

— Hier, zegde Davenire, naar zijne zijde wijzende. Hij wilde zijnen arm niet uitsteken, om Shannon niet te laten zien hoe zijne hand beefde.

De ander nam de flesch en spoelde een mondvol naar binnen.

— Ik heb mijn deel gedaan, zegde hij. Ik heb den heelen boel naar voren gekregen... En hoe is het hier gegaan?

— O, mijn God! mompelde Davenire.

— Wilt gij zeggen, dat...

— Neen, neen... Ik wil niets zeggen... het is gebeurd!

Shannon huiverde, en vroeg toen, met geveinsde luchtigheid: Zoo? En is het vlug in zijn werk gegaan?

— Caldwell is een ondier! luidde hekantwoord. Al wat hij in dezen aard onder handen neemt, wordt vlug genoeg gedaan!

Shannon kwam nader, bracht zijnen mond aan Davenire's oor en fluisterde:

— Er moet nu geen tijdverlies meer zijn. Als Trollope niet wil! dan moeten de anderen opstaan en het doen... Fataal, dat er nu toch zoo iets moest tusschenkomen... geheel tegen de afspraak, zooals ge weet! Maar, wie kan er tegen onvoorziene omstandigheden!

— Arm meisje! kreunde Davenire, bevend en prevelend, met het oor naar het openstaande vensterke.

— Als wij gepakt moeten worden, dan komt er hangen van, hernam Shannon. Wanneer zal het nu zijn